

28.9.2012

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 0262/2012 af István og Martina Kovács, ungarske statsborgere, om alderspension i Tyskland og Ungarn

1. Sammendrag

Andragerne hævder, at de tyske og ungarske pensionskontorer ikke overholder den europæiske lovgivning (forordning (EØF) nr. 1408/71 og 574/72) med hensyn til beregningen af deres pensioner. De har allerede henvendt sig til flere myndigheder (såsom Solvit og den ungarske ombudsmand), men har ikke modtaget tilstrækkelig hjælp fra nogen af dem.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 26. juni 2012). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 28. september 2012

"Kommissionen har allerede haft lejlighed til at undersøge andragernes påstande i detaljer og konkluderede, at deres tidligere klage ikke pegede på en fejlagtig anvendelse af EU-lovgivningen. Kommissionen underrettede andragerne om resultaterne af sin analyse af deres klage i to meget detaljerede skrivelser af 4. marts 2011 og 13. maj 2011.

Indledningsvis vil Kommissionen endnu engang påpege over for Udvalget for Andragender, at en konsekvent linje i Domstolens retspraksis fastslår, at EU-lovgivningen, særlig artikel 48 TEUF og de regler om social sikring, der er vedtaget på grundlag heraf¹, "foreskriver en

¹ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet,

koordinering og ikke en harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger"¹. Derfor er bestemmelsen ikke til hinder for, "at de sociale sikringsordninger i de forskellige medlemsstater indeholder forskellige materielle og formelle regler, og at medlemmernes rettigheder følgelig er forskellige, idet den enkelte medlemsstat fortsat under iagttagelse af EU-retten har kompetence til at fastsætte betingelserne for tildeling af ydelser i henhold til en social sikringsordning".²

Den første Andrager klager grundlæggende over, at han ikke fik tildelt en førtidspension af den kompetente tyske pensionskasse. Som det tydeligt fremgår af de dokumenter, han har fremsendt, blev denne ansøgning afslået, fordi han ikke opfylder de (ikke-diskriminerende) betingelser, der i henhold til national tysk lovgivning kræves for at få tilkendt førtidspension. Da EU-retten kun indeholder bestemmelser om koordinering af de nationale sociale sikringsordninger, fastsætter den ikke nogen betingelser for, hvornår en person er berettiget til førtidspension, og den skaber slet ikke noget retsgrundlag for et egentligt krav om en førtidspension (eller nogen anden form for social sikring). Dette henhører under national lovgivning. Visse publikationer udgivet af nationale sociale sikringsinstitutioner (som i øvrigt synes mest at vedrøre den ungarske retlige situation), og som den første andrager synes at forstå på en anden måde, kan ikke skabe tvivl om dette faktum. For fuldstændighedens skyld bemærker Kommissionen, at den første andrager rent faktisk synes at modtage en ungarsk førtidspension.

Den første andrager anfører endvidere, at den kompetente ungarske pensionskasse uretmæssigt afslog at udlevere en tom E 202-formular til ham. I modsætning til, hvad han tror, er denne formular ikke et ansøgningsskema, der skal anvendes af en borger for at ansøge om en alderspension. Ansøgninger om alderspensioner skal foretages i bopælsmedlemsstaten ved hjælp af de formularer, som anvendes af den kompetente institution i den pågældende medlemsstat. Dette er præcis, hvad den kompetente ungarske pensionskasse forlangte, at den første andrager skulle gøre. Ansøgninger fremsendes derefter af denne institution til berørte institutioner i andre medlemsstater ved hjælp af E 202-formularen. E 202 formularen er således et middel til kommunikation mellem de sociale sikringsinstitutioner og ikke et ansøgningsskema, der skal udleveres til borgerne. For fuldstændighedens skyld bemærker Kommissionen, at den første andragers ansøgning i sidste ende blev behandlet og sendt til den tyske pensionskasse ved hjælp af E 202-formularen, efter at han havde indgivet sin ansøgning ved hjælp af den nationale formular.

EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2, senest ændret ved forordning (EF) nr. 592/2008 (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 1) og Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, EFT L 74 af 27.3.1972, s. 1, senest ændret ved forordning (EF) nr. 120/2009 (EUT L 39 af 10.2.2009, s. 29), der blev erstattet fra den 1. maj 2010 ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, EFT L 200 af 7.6.2001, s. 1 (Berigtigelse), senest ændret ved forordning (EU) nr. 465/2012 (EFT L 149 af 6.8.2012, s. 4) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler for gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, EFT L 284 af 30.10.2009, s. 1, senest ændret ved forordning (EU) nr. 465/2012 (EUT L 149 af 8.6.2012, s. 4).

¹ Jf. forenede sager C-611/10 og C-612/10 *Hudziński og Wawrzyniak*, endnu ikke offentliggjort, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis.

² *Hudziński og Wawrzyniak*, præmis 41.

Den anden andrager klager grundlæggende over, at den kompetente ungarske institution har tildelt hende en pension for delvis invaliditet, mens hun mente, at hun skulle betragtes 100 % invalid. Kommissionen understreger, at der i overensstemmelse med artikel 40, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 1408/71 sammenholdt med bilag V til denne forordning (siden 1. maj 2010: Artikel 46, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 sammenholdt med bilag VII til denne forordning) ikke er noget krav om overensstemmelse mellem den tyske og den ungarske lovgivning om betingelserne for graden af invaliditet. Derfor bevarer de kompetente tyske og ungarske invalidepensionsinstitutioner i overensstemmelse med artikel 40 og 51, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 574/72 (siden 1. maj 2010: artikel 49, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009), fortsat kompetencen til at bestemme graden af invaliditet i henhold til de vurderingskriterier og processuelle regler, der er fastlagt af den respektive nationale lovgivning. De er ikke bundet af den afgørelse, der træffes af den anden institution, og bevarer retten til at få den pågældende person undersøgt af en læge efter eget valg. Ifølge retspraksis ved Domstolen kan den institution, der har kompetence for så vidt angår invalidepension, kræve, at den pågældende person rejser til den medlemsstat, hvor denne institution er beliggende for at få foretaget denne undersøgelse, hvis ansøgerens helbred tillader dette.¹ Under alle omstændigheder indeholder EU-lovgivningen ikke nogen grundlæggende standarder for vurdering af en invaliditetsgrad. Derfor er den fastsættelse af invaliditetsgraden, som de ungarske (og tyske) invalidepensionsinstitutioner har foretaget, ikke noget, der skal vurderes i henhold til EU-lovgivningen.

Andragerne hævder, at visse E-formularer, udstedt af forskellige sociale sikringsinstitutioner, indeholder fejl, der ligner forfalskninger. Kommissionen påpeger endnu en gang, at E-formularerne – også selv om nogle af dem uddeles til borgerne – er et kommunikationsmiddel udstedt af sociale sikringsinstitutioner til brug mellem de disse institutioner. De indeholder derfor oplysninger udstedt af en social sikringsinstitution. Under alle omstændigheder fremgår det af de dokumenter, som andragerne har indsendt, at eventuelle fejl, som måtte have været i E-formularerne, ikke har haft nogen negativ indflydelse på deres rettigheder. Vigtigst af alt blev andragerne korrekt identificeret af alle de pågældende sociale sikkerhedsinstitutioner på trods af visse unøjagtigheder. For fuldstændighedens skyld bemærker Kommissionen, at den anden andrager rent faktisk synes at have modtaget – og fortsat modtage – medicinsk behandling af sine helbredsproblemer.

Andragerne henviser også til afslag på visse sociale ydelser i den periode, der gik forud for Ungarns tiltrædelse af Den Europæiske Union den 1. maj 2004 (eller muligvis inden indgåelsen af en bilateral tysk-ungarsk aftale om social sikring). Da EU-retten først begyndte at gælde for forhold til Ungarn den 1. maj 2004, vil Kommissionen ikke kommentere disse spørgsmål.

Konklusion

De oplysninger, som andragerne har forelagt Udvalget for Andragender, tyder ikke – heller ikke i lyset af de oplysninger, som andragerne tidligere har fremsendt direkte til Kommissionen – på nogen fejlagtig anvendelse af EU-lovgivningen."

---

¹ Sag C-344/89 *Martínez Vidal* [1991] ECR I-3245, præmis 15.